

**RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.**

**A R R E S T**

**nr. 74.403 van 23 juni 1998  
in de zaak A. 78.315/IX-1138.**

In zake : Marie-Paul VAN OVERWAELE,  
die woonplaats kiest bij  
Advocaat D. LINDEMANS  
kantoor houdende te BRUSSEL,  
Keizerslaan 3

tegen :

de POST.

-----  
**DE Wnd. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat Marie-Paul VAN OVERWAELE op 17 april 1998 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van het besluit van 19 februari 1998 waarbij zij met ingang van die datum wordt afgezet;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd W. VAN NOTEN;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 8 juni 1998 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 22 juni 1998;

Gehoord het verslag van Staatsraad J. SMETS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat D. LINDEMANS, die verschijnt voor verzoekster, en van Inspecteur-jurist L. VANHOOREN, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd W. VAN NOTEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Verzoekster was onderpostontvanger met standplaats Okegem.

1.2. Op 11 juli 1997 wordt bij een inspectie vastgesteld dat :

"- de kas van verzoekster een niet gedateerd formulier 1059(N) - telepost bevatte met een fictieve autorisatiecode dienend als dekking voor een ontbrekend bedrag van 10.000 BEF;  
- 12 fiscale zegels van 2500 BEF ontbraken;  
- 2 postzegels met toeslag van 21 BEF ontbraken;  
- 3 zendingen (2 brieven + 1 drukwerk) ten onrechte niet aan de rechthebbenden waren doorgestuurd".

1.3. Op 12 juli 1997 wordt verzoekster in het belang van de dienst geschorst.

1.4. Op 31 juli 1997 formuleert verzoeksters onmiddellijke chef een strafvoorstel, namelijk de afzetting. Het voorstel wordt op 6 augustus 1997 ter ondertekening aan verzoekster voorgelegd.

Verzoekster dient op 8 augustus 1997 een schriftelijke verantwoording in.

1.5. Op 18 augustus 1997 beslist de onmiddellijke chef dat aan verzoekster de tuchtstraf "afzetting" wordt opgelegd.

1.6. Verzoekster stelt beroep in bij de commissie van beroep.

Op 22 oktober 1997 wordt zij, bijgestaan door haar raadsman, door de commissie gehoord.

1.7. Op 28 januari 1998 adviseert de commissie van beroep dat "gelet op de bijzondere ernst der feiten, nl. het in kas houden van form. 1059(N) TELEPOST van 10.000 BEF ten laste van haar eigen postrekening, zonder datumaanduiding en voorzien van een fictieve autorisatiecode, alsmede het niet kunnen verantwoorden van het ontbreken van 12 fiscale zegels van 2500 BEF. (de commissie van beroep) unaniem van oordeel is dat de opgelegde afzetting volkomen terecht is".

1.8. Op 19 februari 1998 beslist de onmiddellijke chef dat verzoekster met ingang van die datum wordt afgezet;

## 2. Over de gegrondheid van de vordering tot schorsing.

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1.1. Overwegende, wat de eerste voorwaarde betreft, dat verzoekster als middel de schending aanvoert van artikel 95, § 1, van het administratief statuut van de postambtenaren en van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, "doordat de bestreden beslissing is gemotiveerd door enerzijds een verwijzing naar het advies van de commissie van beroep dd. 28 januari 1998 waarin enkel de 'ernst van de feiten' wordt aangehaald, en anderzijds het eigen oordeel van de tuchtoverheid die eveneens wijst op de 'bijzondere ernst van de feiten', terwijl het recht van verdediging in tuchtzaken impliceert, enerzijds, dat de overheid antwoordt op de verweermiddelen die worden aangevoerd en derhalve op afdoende wijze de redenen kenbaar maakt waarom die verweermiddelen desgevallend niet kunnen aanvaard worden, en, anderzijds, welke de motieven zijn waarom het volstrekt ondoenbaar is de betrokkene in dienst te houden, desgevallend in een andere functie";

2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat verzoekster uit de bestreden beslissing kan opmaken voor welke feiten zij tuchtrechtelijk vervolgd werd, dat zij er niet kan aan twijfelen dat die feiten een inbreuk op de tucht uitmaken, dat de motivering weliswaar summier is, maar dat zij toch aangeeft waarom de tuchtstraf van afzetting werd opgelegd, namelijk wegens de bijzondere ernst van de feiten, dat zowel de juridische als de feitelijke overwegingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen in de akte van afzetting vermeld zijn, en dat de tuchtstraf schriftelijk werd geformuleerd, gemotiveerd en aan de betrokken ambtenaar medegedeeld overeenkomstig artikel 95, § 1, van het administratief statuut van de postambtenaren;

2.1.3.1. Overwegende dat de formele motiveringsplicht de betrokkene moet toelaten de concrete redenen te achterhalen die de overheid tot de beslissing hebben gebracht; dat zulks in tuchtzaken betekent dat de motivering de betrokkene moet duidelijk maken welke feiten de overheid in aanmerking heeft genomen, waarom die feiten, wanneer zulks niet duidelijk is, een inbreuk op de tucht uitmaken en waarom zij de uiteindelijk opgelegde straf rechtvaardigen; dat de motiveringsplicht wat dit laatste punt betreft stringenter moet worden opgevat wanneer het gaat om tuchtstraffen die, zoals de afzetting, sterk op de persoonlijke levenssituatie van de betrokken ambtenaar ingrijpen;

2.1.3.2. Overwegende dat de bestreden beslissing, in navolging van het advies van de commissie van beroep, wordt gemotiveerd als volgt :

"gelet op de bijzondere ernst der feiten, nl. het in kas houden van formulier 1059(N) TELEPOST van 10.000 Bef. ten laste van haar eigen postrekening, zonder datumaanduiding en voorzien van een fictieve autorisatiecode, alsmede het niet kunnen verantwoorden van het ontbreken van twaalf fiscale zegels van 2500 Bef";

Overwegende dat verzoekster uit de motivering kan opmaken voor welke feiten zij tuchtrechtelijk vervolgd werd; dat zij er ook niet kan aan twijfelen dat die feiten wel degelijk een inbreuk op de tucht uitmaken; dat evenwel uit de bestreden beslissing niet afdoende blijkt waarom de tuchtoverheid de tuchtstraf van afzetting oplegde en dit terwijl verzoekster in haar conclusies voor de commissie van beroep verzachtende omstandigheden had ingeroepen en de feiten, alhoewel ze als ernstig kunnen worden bestempeld, geen dermate graad van ernst vertonen dat het meteen voor ieder redelijk denkend mens duidelijk is dat ze enkel met de tuchtstraf van afzetting konden worden bestraft; dat de redengeving dat de tuchtstraf werd opgelegd wegens "de bijzondere

ernst der feiten", een stijlformule is die steeds voor een afzetting en zelfs voor gelijk welke zware tuchtstraf kan worden gebruikt, nu zulk een tuchtstraf noodzakelijkerwijze veronderstelt dat de in aanmerking genomen feiten een voldoende graad van ernst vertonen; dat die motivering niet verklaart waarom voor de afzetting werd gekozen en niet voor één van de andere zware tuchtstraffen; dat het middel ernstig is;

2.2.1. Overwegende, wat de tweede voorwaarde betreft, dat verzoekster vooreerst stelt dat een afzettingsbesluit een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkent, omdat zij omzeggens per definitie eerrovend is; dat zij wijst op de onnodige publiciteit die aan de maatregel werd gegeven, op het gegeven dat zij geen aanspraak kan maken op werklozensteun en op de frustrerende ervaring van een "blinde" afzetting waarbij op geen enkele wijze is rekening gehouden met of geantwoord op de door haar aangebrachte argumenten; dat zij aanvoert dat een schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing meer dan een vernietiging alleen de verwerende partij ertoe zal aanzetten haar houding te herzien in het licht van de ernstig bevonden middelen;

2.2.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat een financieel nadeel ten gevolge van het wegvallen van verzoeksters wedde gemakkelijk te berekenen is en bijgevolg gemakkelijk kan worden hersteld, en dat het morele nadeel kan worden goedge maakt door de morele voldoening die een annulatiearrest met zich brengt;

2.2.3. Overwegende dat, behoudens bijzondere omstandigheden, een beslissing, zoals de afzetting, waardoor iemand van dag op dag zijn werk verliest terwijl de kansen op wedertewerkstelling niet evident

zijn, en die een grote morele en sociale druk op de betrokkene kan leggen, uit zichzelf een ernstig nadeel veroorzaakt waaraan een latere vernietiging alleen niet bij machte is volledig te verhelpen; dat er te dezen geen bijzondere omstandigheden aanwezig zijn waaruit voortvloeit dat zulk een nadeel niet aanwezig is; dat derhalve ook is voldaan aan de voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.3. Overwegende dat is voldaan aan de beide voorwaarden, gesteld in artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, die moeten zijn vervuld wil een vordering tot schorsing gegrond worden verklaard;

### 3. Over de verdere rechtspleging.

Overwegende dat artikel 17, § 4, van de voormelde gecoördineerde wetten het volgende bepaalt :

"(...) Indien de schorsing is bevolen, wordt binnen zes maanden na de uitspraak van het arrest uitspraak gedaan over het verzoekschrift tot nietigverklaring";

dat een zo korte termijn zich niet verdraagt met de gewone termijnen van de rechtspleging; dat deze laatste derhalve dienen te worden ingekort zoals wordt aangegeven in het onderstaande dictum,

## **B E S L U I T :**

### **Artikel 1.**

Bevolen wordt de schorsing van de tenuitvoerlegging van het besluit van 19 februari 1998 waarbij Marie-Paul VAN OVERWAELE met ingang van die datum wordt afgezet.

### **Artikel 2.**

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

### **Artikel 3.**

De termijn voor het indienen van de memories van antwoord en van wederantwoord wordt beperkt tot dertig dagen.

De termijn voor het indienen van de laatste memories wordt beperkt tot vijftien dagen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op drieëntwintig juni 1900 achtennegentig, door :

de HH. J. SMETS, wnd. voorzitter, staatsraad,  
M. MILOJKOWIC, toegevoegd griffier.

**De griffier,**

**De voorzitter,**

**M. MILOJKOWIC.**

**J. SMETS.**